

De Doves Blad

No. 5.

Udgivet af pastor Conrad Svendsen, prest for de døde.

April.
1907.

Hvem skal vi vælge?

Lyden kommer bare for at stjæle og myrde og ødelægge; jeg er kommen, for at de skal have liv og have overflod.
Joh. 10, 10.

Det var en lykkelig tid, dengang vi var hjemme hos far og mor. Vi kunde lægge os om aftenen og folde vore hænder og se op til Gud i himmelen og bede ham velsigne os og alle dem, vi holdt af. Vi troede, at Gud elskede os, og vi var saa sikre paa, at han vilde hjælpe os i alle ting. Vi var jo Guds børn, vi som var døbt i den treenige Guds navn.

Men for de fleste af os kom der siden noget, som ødelagde vor barnetro. Kanskje det var en kamerat, som loffede os til noget, som vor samvittighed forstod var synd; vi sagde ja til det, som loffede, og da kunde vi ikke længer se op til Gud i himlen med frimodighed. Det blev forbi med vor bøn. Og vor fred og vor barneglæde var ogsaa forbi. Og siden blev der mere, som loffede og fristede; og vi sagde ofte ja til det onde. Men hver gang vi tog mod til os og saa ind i vort hjerte, forstod vi, at vi var ulykkelige. Da sagde vi kanskje: Den onde loffede mig; han sagde, at jeg skulde blive glad; men jeg blev ikke glad; den onde stjal min hjertefred, han myrdede min barnetro; han ødelagde min lykke. Men inde i hjertet er der et suk, som siger: Na, jeg ønsker, at jeg kunde blive lige som

før; da saa jeg frimodig op til Gud i himmelen og talte med ham.

Ikke sandt? at der nogle gange er et saadant suk i dit hjerte. Du længes efter Gud. Kjære ven! jag ikke den længsel bort; men lad den tale til dig, saa at du kan forstaa, at du er ulykkelig. Hvorfor skal jeg forstaa, at jeg er ulykkelig? siger du; det er ikke godt. Jo, det er godt; thi da vil du kanske bede om hjælp. Thi der er en, som vil hjælpe de ulykkelige. Det er den herre Jesus Kristus. Han siger: Jeg er kommen, for at de skal have liv; og det er det samme som, at han vil tage din angst bort, saa at du igjen kan se, at Gud elsker dig, og at han velsigner dig og hjælper dig.

Og Jesus kan tage angsten bort. Hvorfor? Fordi han bar din synd. Han led, for at du skulde saa fred. Hør paa ham, kjære ven. Han siger til dig: Jeg er kommen, for at du igjen skal være Guds lykkelige barn. Jeg vil komme til dit hjerte og bo i dit hjerte, og jeg vil løse dig fra synden, som holder dig fast, og hjælpe dig, saa at du kan tjene Gud.

Ja, han vil tage din angst bort. Han vil forvandle din ufred til fred. Han vil lægge tal og lovsang i dit hjerte. Han vil gjøre det saa, at du glæder dig i Herren. Du skal ikke længere være svag ligeoverfor synden; Jesus vil give dig kraft, saa at du kan kæmpe og seire.

Saaledes er det; thi Jesus har sagt: Jeg er kommen for at de skal have liv og

have overskud; men overskud betyder, at vi rigelig skal faa alt, som vi behøver.

Hvad skal vi da vælge? Skal vi vælge synden, som lokker os og bedrager os og gjør os ulykkelige og uduelige? Eller skal vi sige farvel til synden og vælge Jesus, som vil hjælpe os i liv og død, og som vil gjøre os lykkelige og duelige til at gjøre det gode? Vi vil vælge den herre Jesus! Hver dag vil vi vælge Jesus og lukke op vore hjerter, saa at han kan give os sin aand og sit liv.

Kjære herre Jesus! Vi takker dig, fordi du vil give os liv, hver dag vil du hjælpe os. Vi lover og priser dit hellige navn! Amen.

En heltinde.

Den bekjendte redaktør W. T. Stead fortæller i en af sine bøger om en modig ung pige, der heller vilde dø end at sige en løgn.

Det var i gamle dage i Skotland. En ung pige havde faaet en bibel, som hun læste i, og som hun var glad i. Da kom der nogle grusomme mænd til hende og sagde, at hun maatte fornægte det, som hun troede var sandt, og at hun maatte sige, at det var sandhed, som mændene sagde var sandhed, men som hun vidste var løgn. De truede hende og sagde, at de, hvis hun ikke gjorde som de forlangte, vilde reise op en tømmerstok nede i fjæren og binde hende til den, naar vandet var lavt, saa at vandet, naar det igjen steg, kunde gaa over hende og dræbe hende.

Tænk nu lidt paa, hvad du vilde gjøre, dersom det var dig, som skulde vælge enten at fornægte din tro eller komme til at føle det kolde vand stige opover dit legeme og saa vide, at det snart vilde naa op til din mund og din næse og kvæle dig. Vilde du sige, at det var løgn det, som du troede var sandhed?

Denne pige, som hed Margaret Lindsay, havde læst sin bibel, og af den havde hun lært, at det var bedre at lide paa sit legeme end at sige en løgn. Saa tog mændene hende med ned til søen, saaledes som de havde sagt, og de bandt hende til tømmerstokken, som de havde sat ned i grunden, medens det var ebbe,

og de sagde til hende, at de vilde komme og løse hende og lade hende leve, dersom hun bestemte sig om igjen, naar vandet steg op over hende, og da vilde sige, at hun før havde taget feil i sin tro.

Men hun var en modig pige. Hun vilde holde fast ved det, som hun mente var sandhed; og mændene gik fra hende. Saa begyndte vandet at stige; det naaede til hendes fødder, og hun vidste, at nu var døden begyndt at komme til hende; men hun troede paa bibelen, og hun var vis paa, at det var tusinde gange bedre at dø end at sige, hvad der ikke var sandt. Saa steg vandet videre — opover hendes lægge, opover knærne, op til kroppen. Og de, som stod paa stranden, ventede forgjæves paa, at hun skulde blive modløs og raabe, at de maatte komme og løse hende. Nei; de fik ikke høre noget saadant raab, men de hørte, at hun sang salmer; salmer, som hun havde lært af sin bibel — fulde af fred og glæde og tillid til Gud, som er over alle, og som, naar mændene havde faaet dræbe hende, vilde tage hende hjem til sig. Og saa steg vandet høiere og høiere, indtil det kom til hendes hals, og hun vidste, at det om nogle faa minutter vilde naa til hendes mund og fylde den; men hun vedblev at synge og saa sig omkring for sidste gang paa himlen og solen og de grønne marker, hvor hun saa ofte havde sprunget omkring, og som hun nu ikke mere skulde se. Og folk, som stod paa stranden, blev fulde af frygt og medlidenhed, da de hørte hendes vakre sang og vidste, at nu var det snart forbi med hende. Men hun sang fremdeles, indtil vandet kom ind i hendes mund, og saa blev alt stille. Hendes stemme hørtes ikke mere; Margaret Lindsay var død.

Nu, hvad var det, som gav Margaret mod og kraft til at gjøre dette? Det var ikke noget hos hende selv. Det, som gav hende kraften, var Guds aand, som var kommen til hende, mens hun læste i bibelen.

Og det samme mod kan vi faa; ogsaa vi kan blive stærke i kampen; thi vor Gud har kraft for os alle, og han giver alle gierne, naar de beder ham om hjælp og styrke.

Universitetet for Døve i Amerika.

Gallaudet college, som det nu heder, kan iaar feire sit 50 aars jubilæum. Det blev oprettet i 1857 og hed da Columbia institut for døvstumme og blinde.

Dets oprettelse foregik paa følgende maade: En daarlig mand, som havde streift om fra sted til sted, bosatte sig i Washington og købte sig der et hus. Han byggede et høit gjærde omkring det, saa at det næsten saa ud som et fængsel. Her samlede han sammen alle de døve børn, som han kunde faa fat paa, og sagde, at han vilde holde skole for dem. Siden vilde han tage dem med sig ud i byen og udstille dem for at faa penge. En vaskelone, som havde en døv søn, fortalte dette til en mand, der hed Mc. Guire, og hun sagde, at hun havde seet, at de døve børn blev grusomt behandlet og plaget næsten til døde. Naar de var syge, var der ingen, som saa til dem, de maatte ligge hjælpeløse.

Mc. Guire traf tilfældigvis nogle dage efter en rig og varmhjertet mand ved navn Kendall og fortalte ham om dette. Kendall sagde straks: Lad os gaa med det samme og se efter, om det er sandt. De gik øieblikkelig hen til huset, men fandt døren stengt; de brød døren op og gik ind, og hvad de da saa var saa frygteligt, at det ikke kan fortælles.

Kendall talte med denne grusomme mand om dette og spurgte ham, hvorledes han kunde behandle de døve børn paa en saa daarlig maade. Manden lovede, at han herefter skulde blive snillere og stille bedre med sine elever.

Nogle dage efter kom Kendall igjen, og da han fandt alt ligesaa daarligt som forrige gang, tog han alle børnene med sig hjem til sit eget hus og begyndte saa selv at undervise dem.

Kendall fik derefter vedtaget en lov, som bestemte at, en skole for døve skulde oprettes, og at eleverne skulde være paa skolen, saalænge de kunde lære noget der. Saa gav han selv et stykke af sin eiendom Kendall Green til skolen, og byggede hus for den. Senere søgte han og fik bidrag af staten og dette blev snart forhøiet.

Men der var noget, som endnu manglede, og det var en lærer. Kendall fik høre om en ung mand, Edward Minor Gallaudet, søn af den første døvstumlærer i Amerika. Gallaudet, som ikke var mere end tyve aar gammel, blev ansat som bestyrer, og Kendall og han var fra begyndelsen af enige om, at skolen skulde blive et college (en høiere skole, universitet). Gallaudet havde sin moder, der var døvstum, med sig, og hun var husmor paa skolen i 10 aar.

Dr. Gallaudet har siden den dag i 1857, da han overtog sin stilling, den hele tid arbejdet ved skolen, og det er væsentlig hans dygtighed og interesse for de døve, som har bragt skolen frem til dens anseede stilling. Da dr. Gallaudet kom til Kendall Green, var det 20 elever, og siden den dag har 1400 døve nydt godt af hans undervisning og opdragelse.

Dr. Gallaudets broder var den bekendte prest for døve Thomas Gallaudet, som døde i 1902, og som kort før sin død feirede sit 50 aars jubilæum som prest ved St. Anna's kirke for døve i New-York.

25-aars jubilæum.

Hr. E. D. Golberg, lærer ved Kr.a off. skole for døve, feirede 1ste marts sit 25-aars jubilæum som lærer i døveskolen. Han ansattes nemlig 1ste marts 1882 som lærer ved det off. institut i Trondhjem. Senere virkede han nogle aar ved Lyngs døveskole og blev i 1891 overflyttet til Kristiania off. skole for døve.

Paa jubilæumsdagen indsendt bestyreren og skolens lærerpersonale samt direktøren for abnormskolevæsenet sig hos jubilanten for at lykønske ham i anledning dagen.

Bed deserten tog bestyreren først ordet og takkede hr. Golberg for hans arbejde i døveskolen og fremhævede, at dette hans arbejde altid havde været præget af samvittighedsfuldhed og dygtighed, ligesom han ogsaa takkede ham for den humane og forekommende maade hr. Golberg altid optraadte paa ligeoverfor bestyrer, medlærere og elever. Som bevis paa sin erkjendtlighed og taknemlighed overrakte bestyreren ham et smukt skriveopsats.

Derpaa greb direktøren, hr. J. N. Lippestad, ordet og talte smukt og stemningsfuldt om trofasthed i arbeidet jærlig henvendt til jubilanten.

Fra lærerpersonalet overrakktes hr. Golberg en lænestol ved lærer Sønstevold, som særlig fremhævede jubilantens elskværdige optræden som kollega og takkede ham for hans store bidrag til det gode forhold, som altid havde hersket mellem personalet ved skolen.

Ogsaa fra sine elever modtog hr. Golberg en liden gave som bevis paa, at de holder af ham, og med ønske om, at han endnu i mange aar maa arbeide til gavn for de døve.

I sin svartale udtalte hr. Golberg, at hvad han i de sjuendue 25 aar havde lært var, at døveskolen krævet arbeide og atter arbeide, hvis der skulde opnaaes gode resultater. Og naar det havde lykkedes ham at udføre sit arbeide paa en tilfredsstillende maade, skyldtes det ved siden af en god arbejdshelse den opmuntring, veiledning og hjælp, han altid havde faaet af kollegaer og foresatte. Han udtalte tilslut ønsket om, at han i de aar han havde igjen at arbeide i døveskolen fremdeles maatte faa vedblive at leve i den samme gode forstaaelse til foresatte og kollegaer som hidtil.

Fra flere af kollegaerne ved de andre døveskoler modtog hr. Golberg telegrammer og lykønskings skrivelser.

Vi afflutter denne lille beretning om jubilæumsdagen med ønsket om, at hr. Golberg fremdeles maa forundes en god helse og mange arbeidsaar i døveskolen. (N. Tidsskr. f. Døfstsk.)

Lad andre være i fred.

I Ny Tidning før Sveriges Døfstumma skriver en døvstum følgende: Gud har befalet at man skal arbeide i 6 dage og at man skal hvile den syvende. Da skal man ikke arbeide, men hvile sit legeme og styrke sin sjæl ved at tænke paa Gud og Guds rige.

Mange siger, at det ikke er synd at arbeide om søndagen, og nogle siger, at det ikke er nogen Gud, og ikke nogen Jesus. Saadanne mennesker bør gjemme sin vantro hos sig selv. De har ingen ret til at gaa og tale om saa-

danne ting. De har ingen ret til at gjøre nar af og forbaude dem, som tror paa Gud og kalde dem for gale, som vil hvile paa søndagen. De, som siger saadant, gjør meget ondt. De gjør galt mod sig selv ved at fornegte Gud og Kristus, og de vil engang faa straf, hvis de ikke vender om fra sin vantro.

Men de kan ogsaa bringe andre i ulykke. Der er nogle, som har en svag tro. De kan vende sig bort fra Kristus. Hvem er skyld deri? De som kom og forstyrrede deres fred. Lad os faa have vor tro og vor gudsfrøgt i fred. Behold din egen vantro for dig selv.

Og faa en anden sag.

Jeg er ofte plaget af saadanne, som ikke selv arbeider og som kommer ind til mig i arbeidstiden og forstyrrer mig i mit arbeide. Det er min pligt at adlyde min mester og gjøre mit arbeide færdigt til bestemt tid. Nu kommer de ind til mig og sidder der længe og hindrer mig, som har det travelt. Siden maa jeg anstrenge mig langt ud over aftenen eller faa bliver jeg fristet til at arbeide om søndagen. Men at arbeide om aftenen og udover natten ødelægger mine øine og mit legeme og at arbeide om søndagen er synd. Hvorfor skal jeg ikke faa arbeide i fred? Den, som arbeider i sit hjem, skulde faa være i fred ligesom den, der arbeider i en fabrikk.

Og om jeg faar mit arbeide færdigt i ret tid, saa hindres jeg jo alligevel i at arbeide og de, som forstyrer mig, stjæler endel af min indtægt fra mig, og den behøver jeg vel.

Derfor bør du, som gaar omkring i arbeidstiden og besøger andre, tænke paa, at du kommer til skade for andre og du bør lade dem, som vil arbeide, faa lov til at arbeide i fred. Og bliu heller hjemme og pas dit eget arbeide end at gaa omkring og forstyrre andre. Derom beder en døvstum dig.

Sladder.

Onde mennesker tænker onde tanker, taler ondt og handler ondt. De har aldrig tid til at se paa sine egne feil, men de har altid god tid til at se efter, om de ikke kan finde en feil hos sin næste.

Dg fordi de aldrig i alvor har seet paa sin egen skrøbelighed, har de saa let for at se næstens smaa skrøbeligheder og lyve dem større.

Ja, lyve dem større, det er det, sladdereren gjør. Nu skal du høre, siger de, og saa fortæller de ikke bare det som er sandt, men hvad de selv har fundet paa. Dg det, som de fortæller, siger de ikke aabent og ærlig, men hemmelig, saa at den, de taler om, ikke faar vide om det.

Det er skam at sige det; men neppe et eneste menneske slipper fri for sladdereren, selv om det er aldrig saa bra og forsigtig.

Sladdereren sniger sig omkring; den ødelægger næstens gode navn og rygte, den gjør mange ulykkelige, lægger mange i graven.

Derfor: Bort med sladdereren! Sig aldrig noget ufordelagtigt om noget menneske, dersom du ikke har mod til at staa ved det offentlig!

Dg sig aldrig noget ufordelagtigt om nogen, uden at det er nødvendigt; men nødvendigt er det kun, naar du gjør det, forat den skrøbelige kan blive hjulpet, eller for at hindre, at han ødelægger andre.

Dagligt arbejde.

For nylig læste jeg om en gammel mand, som blev spurgt om, hvorfor han om aftenen var saa træt. Af! svarede den gamle, jeg har saa meget at gjøre hver dag. Jeg har to falke at tømme, to harer at hindre fra at springe bort; to høge at styre, en orm at holde indestængt, en løve at lænkebinde og en syg mand at passe og stille med. Du snakker sludder nu, sagde vennen, intet menneske kan have saa meget at udrette paa en gang. Jo fandelig, svarede den anden, det er, som jeg har sagt. De to falke er mine søne, som jeg maa give nøie agt paa, at de ikke ser efter noget, som kunde være farligt for min sjel. De to harer er mine sødder, som jeg maa vogte fra at springe efter det, som ondt er, og fra at vandre paa syndens veie. De to høge er mine hender, som jeg maa styre og holde til arbejde, saa jeg kan forsyrgje mig selv og hjælpe mine nødblidende brødre. Ormen er min tunge, som

jeg altid maa lægge bidsel paa, forat den ikke skal tale noget usømmeligt. Løven er mit hjerte, som jeg altid maa føre strid med, forat forsængelighed og hovmod ikke skal opfylde det, men Guds naade bo og virke derinde. Den syge mand er mit eget legeme, som altid fordrer min omsorg og pleie. Alt dette tærer daglig paa mine kræfter. Vennen hørte forundret paa ham og sagde: „Kjære broder, dersom alle mennesker arbeidede og kjæmpede paa denne maade, skulde tiderne være bedre og Guds vilje have større fremgang.“

H. G.

Jordbrugs-skolen for døve.

Følgende døve har meldt sig til optagelse ved Jordbrugs- og haandværkskolen for døve:

Kristen N. Grepstad, Følster, N. Bergenhus, jordbrugsselev. Halvor Pedersen Lange-rud, Bufferud, jordbrugsselev. Edward E. Tan-gen, Flaa, Hallingdal, skomagerselev. Sigurd Olsen, Grua, Kristians amt, jordbrugsselev. Nils Strand, Sarpsborg, jordbrugsselev. Ing-var Brevik, Masgaardstrand, Jarlsberg, sko-magerselev. Ole N. Dalen, Hiterdal, Bratsberg, jordbrugsselev. Torvald Wiik, Brohavn, Romsd. amt, skomagerselev. Martin Pedersen, Tovaas, Nordland, jordbrugsselev. Ole D. Melgaardshagen, Hundtorp, Kristians amt, skomagerselev. Frithjof Svendsen, Larvik, jordbrugsselev. Mikal Namold, Nannestad, Akershus, jordbrugs-selev. Jon Knudsen, Sætersdalen, Lister og Mandal, skomagerselev.

For samtlige undtagen Nils Strand forventes bidrag af amtet.

Døvstummekongressen i Kjøbenhavn.

Som bekjendt har kongresskomiteen fordelt sig i forskjellige udvalg. Udstillingsudvalget og forfatterudvalget har allerede gennem trykte eksemplarer udsendt forskjellige indbydelser og planer.

Forhandlingsudvalget henvender sig nu gennem døvstummebladene til de døve om at indsende emner til forhandling paa kongres-

sen. Enhver der har noget paa sinde, som menes at kunne danne et grundstof til forhandlinger, som kunne gaa ind under for ex. 1) døvstummeskolen 2) hvordan skal de døve efter deres konfirmation, og senere i livet hjælpes frem. 3) angaaende vore organisationer — eller lignende —

Emnernes art er ikke fastslaaet endnu, men ethvert forslag der indsendes, vil tages under drøftelse af udvalget, og senere bestemmelser i den retning udgaa. Altsaa, hvad skal vi tale om paa kongressen i Kjøbenhavn til sommeren? Send eders meninger derom inden slutningen af April til H. C. Hansen, Brohusgade 13¹, Kjøbenhavn N.

Af modtagne breve.

Lordal, 17. Marts 1907.

Til „De Døves blads“ læsere!

Nærværende fremkommer for at meddele bladets læsere om, at bladets mangeaarige abonnent Jørgen Halvorsen Holt den 3. ds. stille og rolig indgik til den evige hvile, nær 70 aar gl.

Han var født 21. Mai 1837. Ca. 1½ aar gl. blev han, paa grund af skarlagensfeber døvstum. Han kunde dog høre musik, og det var ogsaa noget, som frydede ham at høre, særlig fiolinspil. 15 aar gl. kom han paa den bekjendte Balchens skole og blev udfreven 23 aar gl. Hans ophold hos Balchen havde sat livsvarigt mærke paa gamle Jørgen. Naar han talte om Balchen, stod taarerne ham i øinene. Han glemte aldrig Balchen.

Gamle Jørgen var en ivrig skytter og jæger. For ca. 3 aar siden var han med paa at fælde 3 bjørne og det var gamlens stolteste bedrift. Jeg glemmer ham aldrig naar han kom hjem og meddelte jagtens udfald, barnslig og trofskyldig, som han var, han bar hovedet høit da, med rette, thi han viste ved anledningen baade koldblodighed og aandsnærværelse, trods sine 67 aar.

Gamle Jørgen var meget religiøs, særlig de sidste aar. Han strævede meget for at kunne

være „pen for Gud“ og jeg tror forvist, at han nu er samlet med sin fader og moder histoppe hos Gud i himmelen.

Han var frisk og kjæt helt til for et aar siden, da han begyndte at skrante og siden var han ikke sterk. Han døde af hjertelammelse.

I det sidste aar bodde han hos min far og mor.

I det jeg har haab om at bladet gjør rum for disse linjer sender jeg paa Jørgens vegne en sidste hjertelig hilsen til bladets læsere.

Med hilsen

Tor Holte jr.

Bliv hjemme!

Til døve paa landet, som vil til byen for at faa det morsommere og bedre end de har det, vil jeg sige: Bliv hjemme. De hørende mennesker paa landet har faa meget større medlidenhed med eder, fordi I er døve, end de som selv er døve i byerne. Jeg tror, at en døv er bedre stillet iblandt hørende, selv om han er lidt ensom, end han er iblandt mange døve i byerne. Mig synes det som den ene døve er faa lidet skikket til at hjælpe den anden. Jeg har selv forsøgt bylivet. Naar jeg havde været der nogle maaneder, saa var al den morro og tummel i byen lige-saa ensformig og dagligdags som vore faa og smaa begivenheder her paa landet. Jeg har søgt adspredelse i at arbejde — mindre fornøielse og mere arbejde. Hvor tomt og fattigt syntes jeg ikke bylivet var iblandt de døve der. Kl. 8 om morgenen saa jeg faa mange trætte og sløve ansigter. Det saa ud som man baade havde hastverk og god tid i byen, da gaderne altid er noksaa fulde af folk. Jeg maatte spørge mig selv: Mon alle arbejder i byen saa som alle gjør paa landet? Kanskje det har sin grund i at altformange søger arbejde i byen, medens der paa landet ofte er vanskeligt nok at faa folk baade til det ene og det andet. Disse mange festlige sammenkomster man har i byerne, er ikke noget at misunde dem — det koster penge og efter-paa er det som regel tomhed og livslede.

Lad os leve udenfor dette og staalsfætte vor vilje, hærde os til kamp og arbejde; da kan vi ved afslutningen af vort liv se tilbage paa det — med bevidstheden om, at vi har gjort vort bedste for at naa noget i livet, da vil det være vor bedste løn for vort arbejde. Lad os leve saaledes, at vi ikke har levet til ingen nytte.

Nardal i Sogn 2. april 07.

Ingeliv Asperheim.

Blandede meddelelser.

Gudstjeneste for døve børn blev d. 27/3 kl. 11 form. holdt paa Trondhjems off. skole af pastor Svendsen. Kl. 12 1/2 holdtes gudstjeneste med altergang i Hospitalskirken, og om eftermiddagen besøgte døvstumsforeningen.

Fra den 20/3 til 25/3 opholdt pastor Svendsen sig i Bergen, hvor Gudstjeneste holdtes Palmesøndag. Næste reise vil formodentlig foregaa i mai, idet pastor Svendsen indtil videre har erholdt kirkedepartementets tilladelse til at foretage 4 reiser om aaret til disse byer. Forudsætningen er dog den, at pastor Thormodsæter under hans fravær har anledning til at overtage gudstjenesterne i Kristiania.

Bestyrelsen for Trondhjems døvstumsforening vil selv overtage ordningen med udsendelser af arbeider til udstillingen i Kjøbenhavn, og nogen særlig komité ikke vil blive nedsat. Fra det nordlige Norge bør man derfor henvende sig til denne bestyrelse, hvis man ønsker oplysning om et eller andet. Døvstumsforeningen har ogsaa bestemt, at den vil give bidrag til bestridelse af reiseudgifter til mødet for en døv og en hørende.

Pastor Olaf Thormodsæter har modtaget ansættelse som midlertidig stiftskapellan i Tromsø stift. Han vil forhaabentlig under sit ophold der nord faa anledning til at betjene mange døve. Som husfader paa "Hjem for døve" er under pastor Thormodsætters fravær antaget cand. theol. Sandholdt, som for tiden er ivrig optaget med at lære tegnsproget.

Konfirmation afholdtes i "De døves kirke" 1ste søndag efter paaske. Følgende døve blev konfirmerede; Hans Blilie af Vestre Toten, Johan Olaf Bjørnsen af Rygge, Hartvig Kristiansen af Kristiania, Karen Dalsrud af Nordre Odalen, Nils Olsen af Flesberg, Klara Emilie Sundin af Bardal, Konrad Kristiansen Torpe af Vanse og Peder Andersen af Bang, der samtlige har været elever af Kristiania of. skole for døve, samt Eugen Knudsen af Kristiania, som i det sidste aar har været forberedt af presten for de døve.

Aften-skolen for Døve i Kjøbenhavn havde da den begyndte i aar mange elever, som var delte i to klasser, en for talende døve og en for dem, som er underviste ved skrift, med omtrent ligemange i hver klasse. Nu har klassen for de talende maattet standse, fordi eleverne ikke mødte frem, medens den anden klasse fremdeles fortsætter.

Den svenske jernbanestyrelse har bestemt, at der ikke gives nogen nedsættelse i billetprisen for dem, som vil deltage i kongressen i Kjøbenhavn. Den svenske komité havde indsendt andragende derom. For de norske deltagere vil det efter dette være af betydning, at det bliver fragtmoderation ved De forenede dampskibsselskabers skibe i deres ruter paa Norge og helst ogsaa paa de norske baade i ruten Kristiansand-Fredrikshavn.

Om døveskolens ordning har bestyrer Krokstad sendt en henvendelse i anledning af hvad der udtaltes derom i De døves blad no. 2 med anmodning om optagelse i no. 3. Paa grund af redaktørens fravær har dette ikke kunnet ske for nu. Hr. Krokstad meddeler, at de 5 nederste klasser ved Gloschaugen skolen gennemsnitlig har 8 elever hver, og at dødsfald er grunden til, at det i konfirmationsklassen blot er 6 elever. Hr. Krokstad mener desuden, at det vil blive dyrt at bygge skole i Bergen og at eleverne ikke vil faa kortere vei om skolen laa der.

Vi har anført hr. Krokstads opfatning uden at gjøre nogen bemærkning dertil, idet en diskussion om døveskolens ordning ikke hører

hjemme i vort blad, uden forsaavidt de voksne døve ønsker at bringe noget frem ud fra sin erfaring.

Til De døves blad har stortinget bevilget et aarligt tilskud paa kr. 750 for at bladet skal kunne udkomme oftere end før. Forudsætningen er, at bladet beholder de bidrag, som det før har, og at de døve bliver flittigere til at sende ind kontingenten end før. Smødsat fald vil bladet ikke kunne udkomme som tænkt 20 gange om aaret.

Taknemmelighed. En høitstaaende mand i samfundet maatte, paa grund af forskjellige bedragerier, tilbringe en del aar i en ensom fængselcelle. Her var det kun en ting, som kunde glæde ham. Naar solen sank ned i vest, kunde dens straalere for nogle øieblikke skine ind i hans mørke kammer. Hvor han længtede efter denne aftenstund! Hvor glad han var, naar solen kom, kan ikke mange af os forstaa. Du, som læser dette, maatte du heraf opmuntres til større taknemmelighed. Maatte du lære, blandt alle Herrens velgjøringer, ogsaa at takke for den, at du aar efter aar kan nyde, saameget du vil, af solstraalernes varme og glans.

Svad en halvpenny kan udrette. Nylig læste jeg om en dame i England, der pakked sammen forskjellige ting i en kasse, som skulde til en missionær i Bagindien. Medens hun holdt paa hermed, kom en liden pige, og gav hende en halvpenny (omtrent 4 øre), som hun vilde give hedningerne. For denne købte damen en traktat, som hun lagde i kassen. En missionær oversatte den paa det birbaniske sprog og gav en hedensk høvding den. Idet han læste traktaten, kom han til omvendelse og blev en kristen. Derpaa fortalte han sine venner om den nye Gud, han havde fundet, og hvor god han var. Disse kom ogsaa til tro paa Jesus og kastede sine afguder. En Missionær blev hentet til stedet og en kirke bygget der. Man fortæller at 7000 mennesker blev omvendt til kristendommen. Heraf lærer vi at smaa gaver ikke er at foragte, og at Gud kan gjøre meget ogsaa af det, som er ringe.

H. G.

Deaf Mutes Journal klager over, at aviserne, naar en døv har gjort noget galt, fortæller at forbryderen er døvstum. Derved faar de døvstumme ofte skyld for, hvad tung-hørte mennesker har forbrudt, og desuden kommer de hørende saa let til at mene, at de døvstumme er farlige mennesker. Naar man nogle gange om aaret læser: en døvstum har stjaalet, en døvstum har været i slagsmaal osv. saa husker man dette som de døvstumme gjorde nogle faa gange og glemmer at sammenligne det med de hørendes mange tusende forbrydelser.

Endvidere beklager bladet, at de hørende ofte tænker, at det kun er de døve, som kan tale godt og af og til aflæse, hvad der bliver sagt til dem, der er dannede og vel underviste mennesker. Thi i virkeligheden er det saa, at mange døve, som taler daarligt eller som aldeles ikke kan tale og ikke aflæse, har lige saamange kundskaber og ofte mere dannelse, end dem, som kan tale lidt med munden.

Men mest klager bladet over, at de hørende saa ofte uden grund mistænker de døve for at være glade i berusende drikke. Bladet siger, at det er saa, at ingen døv, som er bleven døv i sygdom, kan gaa støt i mørke. De døve mangler nemlig ligevægtsnerven, fordi denne har sin plads i den del af øret, som er bleven ødelagt ved den sygdom, der bevirkede døvheden. Naar nu de hørende ser en døv, som om dagen gaar støt, om aftenen gaa usikkert, saa tror de: stakkels mand, han er fuld; og da denne usikre gang er det almindelige blandt de døve, saasnart det begynder at blive mørkt, tænker de hørende, som ser mange vakkende døve: stakkels døve, de er næsten alle henfaldne til berusende drikke.

Saaledes skriver redaktionen af Deaf Mutes Journal. Vi vil tilføje at denne mangel af ligevægtsnerven ogsaa har en fordel; den bevirker nemlig, at man ikke bliver søsyg. Og som bekjendt forholder det sig saa, at der næsten ikke findes nogen døv, som lider af denne plage.